

Yêu Anh Ngàn Năm

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Phương đứng lại bên đường, thừ người ra hồi tưởng. Ôi! Thời yêu dấu đã xa bay rồi ư? Sao bây giờ ta lại ra nông nỗi này. Nhớ lại câu nói của Trường, khi hai vợ chồng cãi loạn xì ngầu. Đang lúc cô vô cùng giận dữ, mà Trường cứ như đang giỡn:

– Là một nhà kinh doanh, tui phải tính lời, lỗ tất cả các món hàng, và dĩ nhiên hạn sử dụng cũng phải có để bảo đảm phẩm chất món hàng còn tốt. Hôn nhơn cũng không ngoại lệ. Em đừng chỉ nghĩ được phần của em...

Trường tuôn ra câu gì mà nghe không lọt tai, tức thì Phương cũng vận động “trí tuệ” để văng ra những lời không kém:

- ...hàng có phẩm chất tốt hay không còn phụ thuộc vào người dám chi tiền. Với một kẻ keo kiệt thì cũng khó đem về cho mình một thứ gì tốt!
- À! Cứ cho là tui keo kiệt, nên “món hàng” trước mặt tui đây cực kỳ kém phẩm chất. Như vậy tui có nên trả lại nơi sản xuất...

Phương vò hai tay vào mớ tóc đã dựng rối như bị gió thổi, gầm gừ:

- Được! Giờ tui chẳng còn tiếc chi cái chỗ ở chẳng làm tui thoải mái này. Tui sẽ đem theo thằng Cu Tí về ở với ba má tui. Mình ly dị thôi!
- Em muốn thì cứ làm! Còn thằng Cu Tí do có từ nguyên liệu của tui, cái máy không thể nói vật sản xuất ra từ nó là của nó!

Cứ thế, người này vừa nói ra lập tức người kia “phang” lại. Cãi cho đến lúc Phương kết thúc bằng cách gom quần áo vào túi xách, hăm hăm ra khỏi nhà. Thằng Cu Tí bị Trường giữ chặt, anh ta còn nói với nó như trêu tức Phương:

- Má với ba đơn giản là đang giỡn con đừng sợ. Má con đang tập tuồng “Người phụ nữ xấu”, không phải thật con há. Ở nhà với ba để má đi...diễn!

Câu này thì Phương không cãi, dù tức nghẹn họng. Vì lỗ to tiếng trước mặt con là điều nên tránh, tiếc rằng nó đã xảy ra và tự ái không cho phép Phương chịu thua nên mới xảy ra khẩu chiến. Mà việc thắng, thua giữa hai người giống như ai thắng cũng nhờ hiệp phụ và quả *pê nen tí* may rủi đã không chiều lòng người. Phương xách giỏ ngập ngừng ở cửa chờ xem Trường có chạy ra ngăn cản không, nhưng anh ta bé con thẳng lên lầu như việc “ra đi” của vợ không có gì quan trọng. Thôi thì ta lỗ tuyên bố rồi thì đành phải lên đường, trả lại căn nhà lầu đúc ba tầng, có sân thượng trồng hoa khoe sắc, rộng thênh thang đối với hai vợ chồng và chỉ một đứa con mà ta từng rất đổi hài lòng. Gã ý kiếm ra tiền về xây nhà, nhưng nếu không có ta chăm sóc trong, ngoài thì có sạch đẹp thế không??? Vậy mà mỗi lần ta kể công thì gã sừng sộ nói lại là gã phải vật lộn trên thương trường với bao khó khăn để có tiền về lo cho gia đình!

Ra tới đường, đứng nhìn xe lên, xuống. Phương chưa biết đón xe nào để về nhà của cha mẹ cách đó gần năm chục cây số. Trước đây mỗi lần muốn về thăm nhà, Phương đều được Trường lái xe đưa về, còn mang theo quà về cho ba, má Phương nữa. Ông bà già rất vui vì thấy con gái được sống sung túc, an nhàn. Phương hạnh nghĩ “*Còn bây giờ ba má sẽ thế nào khi thấy con xách gói về nhà với cái lý do không còn được yêu thương nữa?*”. Đồng thời cũng chợt nhớ ra trong túi không có đồng nào “...*Tiền là tiền nhiều khi không mà có, tiền là tiền nhiều lúc có như không...*”. Cô bối rối, không lẽ quay về lại nhà! Đờ cô sao có lúc rơi vào hoàn cảnh “bơ vơ” thế này. Không biết về đâu, cô đành phải gọi điện thoại cho một cô bạn, trình bày việc mình bỏ nhà ra đi

- ...huhuhu...Vỵ ơi! Tao không còn muốn sống nữa...bây giờ tao chưa biết đi đâu...
- Hãy vào quán cà phê gần nhất, ở đó đợi tao ra ngay!

Đó là quán cà phê “Tình Nhân” thơ mộng. Trước đây Trường và Phương từng hẹn hò ở đó vào những dịp cuối tuần, nhưng lâu rồi Phương không ghé đến nữa. Nàng vào quán, nhìn quang cảnh bao nhiêu năm qua nó vẫn thế. Chiếc bàn ở góc quán quen thuộc kia rồi, Phương thần thờ bước đến, buồn rĩ rượi như một người bị tình phụ.

Vy lắng nghe hết nỗi lòng của bạn, rồi vỗ về, an ủi bằng tất cả những lời thông cảm. Cô tỏ vẻ đồng tình với Phương để làm dịu lòng bạn:

- ... Ông Trường có vẻ thay đổi nhiều không như xưa mà nhỉ?
- Đúng thế! Hồi đó khi nói với tao, ông thường mở đầu “Con thiên nga của anh!...”
- Bây giờ không gọi vậy nữa sao? À! Mà hiện giờ nhìn mày chả giống con thiên nga gì cả. Tóc thì rối, mặt mày ủ dột. Giống con...vịt xấu xí lắm!

Phương hốt hoảng:

- Thật hả? Mày có gương cho tao mượn nhìn lại xem...

Vy mở túi xách đưa chiếc gương nhỏ cho bạn. Phương tròn mắt nhìn vào:

- Trời...trời...chết...chết! Xấu thật, mày có mang theo son không, cho tao mượn...

Vy đưa cho bạn thỏi son. Phương thoa son lên môi, ngắm nghía mình vừa lắm bậm “Vẫn chưa được đẹp. Bề bối như vậy làm sao ông muốn nhìn!”.

Vy nói:

- Đã chán ông rồi thì cần gì ông nhìn. Mày nghĩ kỹ về quyết định ly dị chưa? Mọi ý nghĩ đến trong lúc tức giận đều phải được cân nhắc lại khi bình tĩnh. Mày thấy lỗi của ông không thể bỏ qua, nhưng mày có lỗi gì với ông không?
- Tao thì có lỗi gì? Chẳng phải mọi việc trong nhà do tao làm hết. Vậy mà khi nghe tao nói nhờ có tao, nếu không thì cái nhà này chả đâu vào đâu. Ông liền nói lại “Không có ông đem tiền về thì...chẳng có cái nhà!”...
- Mày không sai, ông cũng không sai! Thường thì lúc giận có thể cãi nhau nhưng không nên dùng những lời lẽ xúc phạm dành cho người đầu gối tay ấp của mình. Nếu ai cũng hiểu rằng, vợ chồng tuy hai mà là một thì họ chẳng hơn thua nhau làm gì, trừ khi tình yêu đó không còn đủ sức ràng buộc hai trái tim nữa.

Phương hỏi:

- Mày với ông xã mày không bao giờ cãi nhau à?
- Gọi là tranh luận thì đúng hơn. Cũng có lúc cần nói những gì trong lòng để hai người hiểu, thông cảm cho nhau, xoá đi hết mọi hiểu lầm. Còn khi giận nhau, nếu chờ không thấy chàng nói trước, tao sẽ lên tiếng “*Anh không xin lỗi em sao? Em chờ để... xí xóa nè...*”, vậy là hết hờn giận. Vì yêu ông, tao luôn muốn hoàn thiện mình, nếu không thể là người phụ nữ hoàn hảo, thì ít nhất tao cũng phải là người vợ có những ưu điểm dưới mắt ông xã tao...
- Hồi đó, cũng ở chiếc bàn này, Trường đã nói với tao rằng. “Anh đã yêu em từ thời còn khủng long!”. Tao nói “Khủng long đã tiệt chủng lâu rồi”. Ông nói “... bao giờ khủng long xuất hiện lại anh mới hết yêu em!”. Miệng lưỡi của ông hồi đó dẻo như vậy mà bây giờ ông không nhường tao câu nào...huhuhu...
- ...hahaha...còn mày cũng đâu có nhường ông! À mà này, ông nói bao giờ khủng long xuất hiện lại ông mới hết yêu mày, là nói theo nghĩa bóng. Giờ khủng long đã xuất hiện rồi đó, tao thấy mày giống lắm, giờ mày có sừng, có móng vuốt sợ chết đi được!

Phương xụ mặt:

- Sao mày có thể nói như vậy? Tao vẫn nghe nhiều người khen tao đẹp...
- Thì đẹp theo nghĩa đen, còn nghĩa bóng thì...như tao nói đó.

Phương im lặng, tỏ vẻ không hài lòng trước kiểu bông đùa của bạn. Cô hướng suy nghĩ về nhà, sau nửa ngày lang thang rồi, giờ chỉ muốn đặt lưng xuống chiếc giường êm ái, căn phòng có máy lạnh mát mẻ, nhạc êm dịu bên tai, hưởng thụ một cuộc sống đầy đủ, đợi tới giờ đón con và Trường đi làm về. Phương chợt nhận ra cái việc bỏ nhà ra đi của mình có chút sai lầm, nếu muốn ly dị cũng cứ ở đó. Ly dị thì cũng phải rạch ròi chia tài sản đâu ra đó rồi mới đi, sao lại vội vàng như vậy. Nghĩ đến đó Phương thở dài cái thượt. Vy chẳng màng tới sự bối rối trong lòng bạn, cô nhip chân, nhún vai theo khúc nhạc vui, thản nhiên nói:

- Thời nay các cô gái trẻ chân dài thích các ông tuổi trung niên thành đạt như ông chồng của mày lắm. Không chừng anh ta có ai rồi nên không ngăn cản việc mày ra đi...

Phương giật mình:

- ...Nhưng trên pháp luật, ông vẫn còn tao! Mày tưởng tao để yên cho ông thích ai thì thích hả???...
- Thì mày vẫn đang muốn bỏ ông đó thôi. Trước giờ mày cứ đòi ly dị hoài mà ông không hưởng ứng, nay tự nhiên ông gật cái rụp là có gì bí mật rồi. Cơ hội tốt cho một cô gái nào đó nha. Một người đàn ông có công việc ổn định, có nhà cửa, tiền của, tướng tá mặt mũi dễ coi, ly dị ba mươi giây là có cô khác nhảy vô liền. Hồng chừng giờ cũng đang có một em xinh tươi đến đó rồi vì nghe mày ra đi... À! Đạo này tao thấy ông Trường rất có phong cách, còn hơn trong tưởng tượng của tao về ông.

Phương nhồm đưng dậy. Vy cười hỏi:

- Định đi đâu vậy? Đi đâu cũng phải có tiền, giờ trong túi mày không có đồng nào, vậy về nhà tao ở tạm vài ngày để viết đơn ly dị nhé.

Phương khẩn khoản:

- Mày làm ơn chở tao về nhà nhanh lên.
- Về đó làm gì nữa! Về nhà tao đi, tao sẽ thảo đơn giúp mày...

Phương muốn khóc:

- Việc đó tính sau. Giờ tao muốn về nhà ngay lập tức!

Vy giấu nụ cười:

- Không sợ mất mặt hả? Bỏ nhà ra đi, rồi cũng tự vắc xác về. Giải thích ra sao đây hả trời!!!

Phương cúi mặt xuống

- Mày bảo tao phải giải thích thế nào?
- Đó là chuyện của mày. Nếu là tao, không bao giờ tao làm nư cái kiểu ấy. Đàn ông hay đàn bà đều không nên tỏ sự bức tức của mình bằng cách cứ hờ tít là đòi ly dị, nghe mãi nó nhảm mà còn cho thấy thiếu tôn trọng hôn nhân của mình. Nhưng đã lỡ vậy rồi, thì hãy xin lỗi và không để chuyện này tái diễn.
- Vậy mày bảo tao phải về xin lỗi?
- Có gì xấu hổ đâu! Xin lỗi chồng mình chứ có xin lỗi ông hàng xóm đâu. Trong một số trường hợp, xin lỗi là tỏ sự nhún nhường, biết điều chứ không hẳn do mình có lỗi. Giờ thì về mà xưng tội, phải dùng “thân mật ngữ” mà nói. Sau này trong cơn giận mày cũng đừng để mất hình tượng của mình. Nếu không còn là con thiên nga trẻ, thì là con thiên nga già, chớ có thành con vịt, dễ bị nướng chao lăm đa! Và cần ghi trong lòng điều này: Một người vợ thông minh, tinh tế phải biết khi nào cần nói, lúc nào nên im lặng ngay cả khi nóng giận.

Phương gật đầu:

- Tại lần này tao vừa nói muốn ly dị là ông ừ liền, tao mới tức. Theo mày thì ông có thể đã ngoại tình à?
- Có thể! Nhưng sao mày mâu thuẫn vậy? Ông ngoại tình mày mới để ly dị, sao lại tức chứ?

Phương mếu:

- Mọi lần trước ông đều năn nỉ tao, còn lần này ông còn thách tao nữa, chứ tao đâu muốn bỏ ông.
- Vì quá sức chịu đựng của ông rồi. Mày tưởng mình cứ ở thế thượng phong mãi sao?
- Chẳng phải đàn bà là có quyền đòi được nuông chiều?
- ...Nhưng với người đàn bà biết điều và cũng tôn trọng chồng! Mày có thể không?

Phương gật gật, nhưng đầu óc đang để tận ở nhà và tưởng tượng Trường đang ôm ấp một “ả chân dài” nào đó. Vy gọi:

- Mày hứa gì đi rồi tao đưa về. Nếu còn yêu chồng thì mày hãy để cho trái tim mách bảo phải nói gì với ông.
- Tao sẽ nói “Em yêu anh ngàn năm! Chúng ta không bao giờ cãi nhau nữa...” được không?

Vy cười rử rượi:

- Yêu trăm năm thôi, có sống được ngàn năm đâu mà.

Gió làm dịu lại sự bức bối trong lòng. Xe lướt chậm trên đường, Phương vòng tay qua hông Vy, áp vào tai bạn nói khẽ:

- Gặp ông mày nói giúp là mày tình cờ gặp tao ngoài đường, và bắt tao lên xe chở về nhé...
- Tao không nói dối thế đâu! Nếu biết sai thì lần sau đừng tái phạm, đừng tự trói khó khăn vào mình nữa. Nếu còn xảy ra, tao sẽ tìm một cô trên cả tuyệt vời làm mai cho ông, biết chưa?
- Tao biết rồi!

Đoạn đường về nhà không dài nhưng Phương thấy lâu quá. Giờ này Cu Tí đang làm gì? Lỡ Trường có việc bận ra ngoài thì ai sẽ trông con? Sao ta có thể là người thiếu trách nhiệm như thế chứ. Em sai rồi anh ơi! Em phải về để nói ngay với anh “*Em yêu anh ngàn năm, à quên, trăm năm chứ...*”.

HTMH